

CURTEA SUPREMĂ DE JUSTIȚIE

ÎNCHEIERE

cu privire la inadmisibilitatea recursului depus de S.S., reprezentat de avocata Bîrcă Ludmila,

în cauza de contencios administrativ, intentată la cererea de chemare în judecată depusă de S.S. împotriva Inspectoratului General pentru Migrație al Ministerului Afacerilor Interne al Republicii Moldova, Direcția azil și apatridie cu privire la anularea actului administrativ individual defavorabil și obligarea emiterii actului administrativ individual favorabil privind acordarea azilului pe teritoriul Republicii Moldova, cu statut de refugiat,

împotriva deciziei din 09 aprilie 2025 a Curții de Apel Centru, prin care s-a respins apelul depus de S.S. și menținută hotărârea din 11 decembrie 2024 a Judecătoriei Chișinău, sediul Centru,

*(Dosarul nr. 3ra-615/25
NR. PIGD 2-23142623-01-3ra-21082025)*

Recursul este vădit neîntemeiat. Articolul 246 alin.(2) lit.h) din Codul administrativ. Dezacordul recurentului cu decizia instanței de apel nu constituie temei de casare a actului judecătoresc.

Prima instanță: Judecătoria Chișinău, sediul Centru: (jud. C. Guzun)
Instanța de apel: Curtea de Apel Chișinău (jud.: V. Sîrbu, G. Dașchevici, A. Cașcaval)

18 februarie 2026

Textul corespunde originalului

Examinând, în lipsa părților, admisibilitatea recursului depus de S.S., reprezentat de avocata Bîrcă Ludmila,

Curtea Supremă de Justiție, în completul de judecată compus din:

Stela Procopciuc, *Președinte*

Diana Stănilă,

Oxana Parfeni, *Judecători*

constată următoarele:

ÎN FAPT:

1. La 06 octombrie 2023, S.S. s-a adresat cu cerere de chemare în judecată, în procedura contenciosului administrativ, împotriva Inspectoratului General pentru Migrație, Direcția azil și apatridie cu privire la anularea actului administrativ individual defavorabil și obligarea emiterii actului administrativ individual favorabil privind acordarea azilului pe teritoriul Republicii Moldova, cu statut de refugiat.

2. În susținerea acțiunii reclamantul a indicat că prin decizia nr. ***** din 04.09.2023 a Direcției azil și apatridie a Inspectoratului General pentru Migrație a fost respinsă cererea sa cu privire la acordarea azilului pe teritoriul Republicii Moldova. Decizia respectivă i-a fost comunicată la 12 septembrie 2023.

3. Reclamantul nu este de acord cu decizia nr. ***** din 04.09.2023 a Direcției azil și apatridie a Inspectoratului General pentru Migrație, considerând-o ilegală și pasibilă anulării.

4. În susținerea poziției sale reclamantul a notat că s-a născut la *****, în *****, *****, este de naționalitate ***** și de religie *****.

5. În susținerea identității sale a prezentat Direcției azil și apatridie pașaportul de călătorie seria *****, eliberat la *****, valabil până la *****.

6. În cadrul interviului a declarat că motivul care a stat la baza plecării din ***** a fost dorința de a locui împreună cu familia sa pe teritoriul ***** și condițiile de plecare din țara de origine. De asemenea, a mai invocat și frica de a se întoarce în țara de origine din cauza că a fost anunțată mobilizare parțială pe teritoriul *****, iar dânsul nu dorește să participe la invazia ***** împotriva *****. A mai notat că nu a avut probleme cu autoritățile de stat de atunci când a părăsit teritoriul ***** în anul *****. Pe teritoriul *****, s-a aflat ilegal.

7. În Republica Moldova a intrat la *****, după invazia ***** pe teritoriul ***** din motiv că a fost depistat cu ședere ilegală de către autoritățile de drept *****, fiindu-i aplicată măsură de interdicție pe teritoriul *****, cu escortarea lui de către colaboratorii serviciilor secrete ***** până la frontiera de stat a *****.

8. Motivul solicitării azilului pe teritoriul Republicii Moldova este că nu dorește să lupte de partea ***** împotriva *****, întrucât nu este de acord cu politica conducerii țării respective, precum și că rudele sale sunt cetățeni ai *****.

9. La 31 octombrie 2022, reclamantul s-a adresat cu cerere Direcției azil și apatridie a Inspectoratului General pentru Migrație al MAI, solicitând azil, drept motive a invocat că nu dorește să încalce termenul legal de aflare a cetățenilor străini pe teritoriul RM, precum și nu intenționează să se întoarcă în ***** imediat după ce autoritățile statului respectiv îi vor permite. Întoarcerea în țara de origine este exclusă, deoarece nu se va simți în siguranță pe teritoriul *****.

10. Reclamantul a remarcat că după invazia militară a statului ***** în *****, teritoriul Republicii Moldova a fost traversat nu doar de către cetățeni ***** dar și ai altor țări. Cei mai mulți dintre aceștia având probleme de acces în spațiul Uniunii Europene, care și-a deschis hotarele sale numai pentru cetățenii *****. Cetățenii ***** care locuiau permanent pe teritoriul statului ***** sau care aveau proprietăți imobiliare în țara respectivă, încercau să revină în ***** însă aveau interdicție din cauza că sunt cetățeni ai ***** dar și nici în Uniunea Europeană nu puteau merge, fapt ce atestă că a rămas izolat pe teritoriul Republicii Moldova.

11. Afară de aceasta, un nou proiect de lege promulgat de președintele ***** permite autorităților din statul respectiv să emită notificări electronice pentru recruți și rezerviști, fapt ce va stârni un val de mobilizare largă a cetățenilor la războiul ***** împotriva ***** provocând drept consecință intenție în rândul populației de plecare din țară. Noua lege din 14 aprilie 2023 modifică normele privind serviciul militar al ***** care anterior impuneau livrarea în persoană a notificărilor către recruții și rezerviștii chemați la armată. Avizele emise de birourile locale de recrutare militară vor putea fi trimise inclusiv în format electronic și vor fi considerate valabile din momentul în care sunt afișate pe un portal de stat pentru servicii electronice, cunoscut sub numele de „*****”. De asemenea, legea va înființa un registru electronic al tuturor persoanelor care trebuie să facă serviciul militar și va colecta datele personale ale acestora, creând, în același timp, o listă publică a tuturor celor care au fost convocați să efectueze serviciul militar.

12. Reclamantul a menționat că întoarcerea sa în ***** poate duce la consecințe grave în privința sa, de aceea a solicitat azil pe teritoriul Republicii Moldova.

13. În viziunea reclamantului Direcția azil și apatridie nu a efectuat o verificare minuțioasă a cererii sale cu privire la oferirea unei protecții în Moldova.

14. Afară de aceasta, în Republica Moldova a încheiat căsătoria cu cetățeanca ***** ***** cu care are un copil minor, care sunt beneficiari de protecție temporară.

15. Decizia Direcției azil și apatridie contestată este contrară Legii nr.270 din 18 decembrie 2008 privind azilul în Republica Moldova.

16. Potrivit art.17 alin.(1) din Legea nr.270/2008, statutul de refugiat se recunoaște, la solicitare, străinului care, în virtutea unei temeri bine întemeiate de a fi persecutat pe motive de rasă, religie, naționalitate, apartenență la un anumit grup social sau opinie politică, se află în afara țării a

cărei cetățenie o deține și care nu poate sau, datorită acestei temeri, nu dorește să se pună sub protecția acestei țări; sau care, nedeținând nici o cetățenie și găsindu-se în afara țării în care își avea domiciliul legal și obișnuit, ca urmare a unor astfel de evenimente, nu poate sau, datorită respectivei temeri, nu dorește să se reîntoarcă.

17. Articolul 42 alin.(2) din aceeași lege prevede că, la soluționarea cererilor de azil, autoritățile competente au obligația să cerceteze toate aspectele relevante ale cererii de azil, în colaborare cu solicitantul, după caz, sau la solicitarea acestuia. Iar, art.48 alin.(1) din Legea privind azilul indică că, la evaluarea temerii bine întemeiate de persecuție sau a riscului real de a fi supus unor vătămări grave, autoritățile competente trebuie să se bazeze atât pe evenimente care au avut loc anterior părăsirii țării de origine, cât și pe cele care s-au desfășurat ulterior părăsirii țării sale de origine.

18. Coroborând normele de drept precitate, reclamantul consideră că în actul administrativ contestat lipsește atât cercetarea tuturor împrejurărilor relevante care au stat la baza cererii sale de azil după cum statuează prevederile art.42 din Legea nr.270/2008, cât și motivarea autorităților competente pe evenimente care au avut loc anterior părăsirii țării de origine, cât și cele care au avut loc după părăsirea țării sale de origine, care sunt elemente obligatorii în virtutea prevederilor art.48 din legea enunțată.

19. De asemenea, potrivit art.6 alin.(1) lit.a)-c) din Legea nr.200 din 16 iulie 2010 privind regimul străinilor în Republica Moldova, intrarea pe teritoriul Republicii Moldova este permisă străinilor care întrunesc următoarele condiții: a) posedă un document de călătorie valabil, recunoscut sau acceptat de Republica Moldova, dacă prin tratatele internaționale la care Republica Moldova este parte nu se prevede altfel; b) posedă viză acordată în condițiile prezentei legi sau, după caz, permis de ședere valabil ori buletin de identitate pentru refugiați sau pentru beneficiarii de protecție umanitară, ori confirmare a dreptului de aflare pe teritoriul Republicii Moldova, dacă prin tratatele internaționale la care Republica Moldova este parte nu s-a stabilit altfel; c) prezintă documente care justifică scopul intrării, precum și dovada unor mijloace corespunzătoare atât pentru întreținere pe perioada șederii, cât și pentru întoarcere în țara de origine sau pentru tranzit către un alt stat în care există siguranța că li se va permite intrarea.

20. Din prevederile art.56 lit.a)-f) din Legea nr.270/2008 rezultă că, la analizarea cererii de azil, se va ține cont: a) de vârsta, de trecutul, inclusiv cel al rudelor apropiate, de identitatea, naționalitatea, țările și locurile de reședință anterioare, de cererile anterioare de azil, de rutele de tranzit, documentele de identitate și de călătorie, de motivele pentru care se solicită acordarea unei forme de protecție; b) de faptele relevante referitoare la țara de origine, la momentul luării deciziei, inclusiv de legile și regulamente din țara de origine și de modalitatea în care sunt aplicate; c) de declarațiile și documentele relevante prezentate de solicitant, inclusiv de informațiile cu privire la faptul dacă a fost supus persecuției sau la posibilitatea de a fi persecutat sau expus unor vătămări grave la întoarcere în țara de origine; d) de situația individuală sau de

circumstanțele personale ale solicitantului: reprezintă ele persecuție sau vătămări grave; e) de acțiunile solicitantului, ulterioare părăsirii țării de origine: au fost ele direcționate exclusiv sau în principal spre crearea condițiilor necesare depunerii cererii de azil, evaluării posibilității ca aceste acțiuni să conducă la persecuție sau la cauzarea unor vătămări grave solicitantului în cazul reîntoarcerii în țara de origine; f) de existența posibilității ca solicitantul să beneficieze de protecția unei alte țări, a cărei cetățenie a dobândit-o.

21. Potrivit art.11 alin.(1) din Legea privind azilul în Republica Moldova, niciun solicitant de azil nu va fi expulzat sau returnat de la frontieră ori de pe teritoriul Republicii Moldova.

22. Dispozițiile art. 19 din Legea nr.270/2008 statuează că, protecția umanitară se acordă străinului care nu îndeplinește condițiile pentru recunoașterea statutului de refugiat, dar în a cărui privință există motive serioase și întemeiate de a crede că, în cazul în care ar fi trimis în țara sa de origine, ar fi supus unui risc real de a suferi vătămrile grave definite la art. 45 alin. (3) și nu poate sau, ca urmare a acestui risc, nu dorește să obțină protecția respectivei țări.

23. Iar, conform art.51 alin.(1) lit.a-b) din Legea nr.270/2008, cererea de azil se depune personal de către străin, de îndată ce: a) s-a prezentat în punctul de trecere a frontierei de stat; b) se află pe teritoriul Republicii Moldova.

24. Reclamantul a remarcat că pentru admiterea cererii de azil este necesară efectuarea unei aprecieri individuale, în care solicitantul să demonstreze că există justificarea temerilor sale de persecuție, la fel, trebuie stabilită o legătură causală între actele de persecuție la care se presupune că a fost supus solicitantul de azil și decizia sa de a părăsi țara, motiv pentru care se solicită acordarea unei forme de protecție, de faptele relevante referitoare la țara de origine, de declarațiile și documentele relevante prezentate de solicitant, inclusiv de informațiile cu privire la faptul dacă a fost supus persecuției sau la posibilitatea de a fi persecutat au expus unor vătămări grave la întoarcere în țara de origine iar în cazul în care nu se poate stabili această legătură, este dificil de apreciat că acesta are nevoie de protecția unui alt stat.

25. În contextul enunțat, S.S. a solicitat admiterea acțiunii și anularea deciziei nr.***** din 04 septembrie 2023 emisă de Direcția azil și apatridie a Inspectoratului General pentru Migrație ca fiind ilegală și succesibil să genereze vătămarea drepturilor sale, cu obligarea Direcției azil și apatridie a Inspectoratului General pentru Migrație să emită un act administrativ individual favorabil, prin care să i se acorde azil pe teritoriul Republicii Moldova, cu statut de refugiat.

POZIȚIA PRIMEI INSTANȚE:

26. Prin hotărârea din 11 decembrie 2024 a Judecătoriei Chișinău, sediul Centru a fost respinsă ca neîntemeiată acțiunea depusă de S.S.

EXERCITAREA CĂII DE ATAC ÎN ORDINE DE APEL:

27. La 23 decembrie 2024, S.S., reprezentat de avocata Ludmila Bîrcă, prin intermediul poștei electronice, a depus apel (nemotivat) împotriva hotărârii primei instanțe, iar la 20 ianuarie 2025, a prezentat motivarea apelului, solicitând admiterea acestuia, casarea hotărârii din 11 decembrie 2024 a Judecătorei Chișinău, sediul Centru, cu emiterea unei hotărâri noi de admitere integrală a acțiunii sale.

POZIȚIA INSTANȚEI DE APEL:

28. Prin decizia din 09 aprilie 2025 a Curții de Apel Centru s-a respins apelul depus de S.S. și menținută hotărârea din 11 decembrie 2024 a Judecătorei Chișinău, sediul Centru.

29. Prima instanță și instanța de apel au motivat soluțiile de respingere a acțiunii depuse de S.S. constatând că acesta s-a născut la *****, în *****, *****, este de naționalitate ***** și de religie *****. La 31 octombrie 2022, reclamantul s-a adresat Direcției azil și apatridie a Inspectoratului General pentru Migrație al MAI al RM cu cerere, solicitând acordarea azilului în Republica Moldova. Potrivit notei de interviu, solicitantul a invocat frica sa de a se întoarce în țara de origine din cauza că a fost anunțată mobilizare parțială pe teritoriul *****, iar acesta nu dorește să participe la invazia ***** contra *****, întrucât ar putea să lupte împotriva propriilor rude și a familiei, care sunt *****. La 04 septembrie 2023, prin decizia nr.***** a Direcției azil și apatridie s-a respins cererea de azil depusă de S.S. Nefiind de acord cu decizia respectivă apelantul/reclamant s-a adresat în judecată cu prezenta acțiune în contencios administrativ.

30. Cu trimitere la prevederile art.17 alin.(1), art.42 alin.(1) și (2), art.43 alin.(1)-(4), art.44 alin.(1) lit.a)-e), art.45 alin.(1)-(3), art.48, art.63 alin.(2) lit.a) din Legea privind azilul în Republica Moldova nr.270 din 18.12.2008, instanțele de judecată ierarhic inferioare au stabilit că după cum rezultă din notele de interviu, reieșind din declarațiile reclamantului S.S., acesta nu a fost supus unor tratamente contrare prevederilor art.3 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului din partea autorităților *****. Țara sa de origine (*****) a părăsit-o din alte motive, nefiind constrâns în acest sens.

31. Instanțele de judecată au remarcat că, fiind evaluate declarațiile făcute de solicitantul de azil, autoritatea emitentă nu a stabilit într-o măsură rezonabilă că rămânerea sa în continuare în țara sa de origine ar deveni intolerabilă pentru sine din motivele enunțate în definiția refugiatului sau că ar deveni intolerabilă din aceleași motive dacă s-ar întoarce acolo, respectiv, Inspectoratul General pentru Migrație a concluzionat că nu rezultă existența unei temeri bine-întemeiate. Totodată, instanțele de judecată au notat că persecuția respectivă necesită a fi suficient de gravă prin natura sau prin repetarea regulată a ei pentru a constitui o violare gravă a drepturilor fundamentale ale omului.

32. Instanțele de judecată au accentuat că elementul de temere prevăzut la art.17 alin.(1) din Legea nr.270/2008 privind azilul în Republica Moldova, reprezintă o situație de spirit și o condiție subiectivă care urmează a

fi bine întemeiată. Respectiv, rezultă că statutul de refugiat nu este bazat doar pe simpla existență a unei stări de spirit a solicitantului de azil, ci și de situația obiectivă pe care acesta se bazează.

33. Contextul constat, instanțele de judecată au dedus că S.S. a părăsit țara sa de origine în mod legal, prin intermediul autorităților statale respective, fapt ce denotă că reclamantul nu se afla în atenția autorităților și nu reprezenta un pericol pentru statul *****. De asemenea, S.S. nu a identificat niciun motiv imperios de temere, or, analizând motivele invocate de către solicitantul de azil, ceea ce ține de motivul părăsirii țării de origine și solicitării azilului, s-a dedus că reclamantul nu a individualizat nicio temere rezonabilă, fapt ce a dus la concluzia de neimpunerea examinării elementului dat. În același context s-a evidențiat și faptul că solicitantul de azil nu a individualizat nicio acțiune, care ar fi îndreptată asupra sa ce ar prezenta un pericol pentru viața personală.

34. La caz, Direcția migrație și azil a concluzionat că solicitantul de azil S.S. nu a justificat niciun motiv de agresiune, dominație străină sau existența unor evenimente care au tulburat ordinea publică în localitatea sa natală. Motivul de temere a solicitantului s-a bazat pe informații destul de ambigue. Din cele stabilite, autoritatea emitentă a concluzionat că solicitantul a plecat din țara de origine în *****, invocând condițiile precare, astfel că, nu rezultă existența unei temeri sau a unei probabilități de persecuție.

35. Referitor la, argumentele reclamantului precum că pe teritoriul ***** a fost anunțată mobilizare parțială, iar dânsul nu dorește să participe la invazia ***** împotriva ***** , instanțele de judecată au subliniat că potrivit pct.167 din Manualul referitor la proceduri și criterii de determinare a statutului de refugiat în baza Convenției din 1951 și a Protocolul din 1967 privind statutul refugiaților, în țările în care serviciul militar este obligatoriu, fapta de a se sustrage de la îndeplinirea acestei îndatoriri este frecvent pedepsită de lege, în mod frecvent, luând drept etalon propria legislație națională. De altfel, dacă serviciul militar este obligatoriu sau nu, dezertarea este invariabil considerată o infracțiune. Pedepsele pot varia de la o țară la alta și, în mod normal, nu sunt privite drept persecuție. Temerea de urmărire penală pentru dezertare sau fugă de încorporare nu constituie în sine o temere bine întemeiată de persecuție. Iar, conform pct.168 din Manualul referitor la proceduri și criterii de determinare a statutului de refugiat în baza Convenției din 1951 și a Protocolul din 1967 privind statutul refugiaților, o persoană nu este refugiat dacă singurul motiv de dezertare sau de sustragere de la incorporare este aversiunea sa față de serviciul militar sau teama de luptă.

36. În contextul reținut, instanțele de judecată ierarhic inferioare au conchis că acțiunile individualizate de către reclamant nu se încadrează în prevederile art.45, 46 din Legea nr.270/2008, fapt care ar justifica acordarea statutului de refugiat.

37. Prin urmare, autoritatea emitentă corect a apreciat că situația din țara de origine al solicitantul de azil S.S. nu prezintă un pericol atât pentru viața sa, cât și pentru securitatea acestuia în cazul întoarcerii în țara de origine.

38. Reținând circumstanțele cauzei în raport cu cadrul legal pertinent, instanțele de judecată au concluzionat că la caz nu se întrunesc temeieri legale pentru acordarea azilului reclamantului, întrucât nu a justificat iminența persecutării sale în țara de origine pe principii stabilite de lege pentru acordarea azilului din partea unor agenții de persecuție sau vătămări grave, după cum acestea sunt definite la art.47 din Legea nr.270/2008, iminent, existența unei temeri bine întemeiate a reclamantului de a fi persecutat sau existența riscului real de a fi supus unor vătămări grave în țara de origine.

39. În același context, instanțele de judecată au reținut că în defavoarea solicitantului de azil a fost luat în considerare faptul că nu s-a stabilit într-o măsură rezonabilă că rămânerea sa în continuare în țara sa de origine ar deveni intolerabilă pentru sine din motivele enumerate în definiția refugiatului, sau că ar deveni intolerabilă din aceleași motive dacă s-ar întoarce acolo respectiv, nu rezultă existența unei temeri întemeiate. Or, în vederea admiterii cererii de azil este necesară efectuarea unei aprecieri individuale, în care solicitantul să demonstreze că există justificarea temerilor sale de persecuție, la fel, trebuie stabilită o legătură causală între actele de persecuție la care se presupune că a fost supus solicitantul de azil și decizia sa de a fugi din țară, iar în cazul în care nu se poate stabili această legătură este dificil de apreciat că acesta are nevoie de protecția unui alt stat, fapta respectivă nefiind stabilită în prezenta cauză, contrar aserțiunilor reclamantului invocate în cererea de apel.

40. Dat fiind cele relatate, instanțele de judecată ierarhic inferioare au apreciat ca fiind legal actul administrativ contestat – decizia Inspectoratului General pentru Migrație al MAI nr.***** din 04.09.2023, or, reclamantul nu a prezentat probe care să demonstreze asupra faptului că în caz de reîntoarcere în țara de origine, viața sa se află în pericol, cât și există un risc real de a fi supus unor tratamente contrare prevederilor art.3 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului, or persoana care pretinde că va fi supusă unui risc, trebuie să susțină afirmațiile sale cu probe incontestabile și convingătoare.

EXERCITAREA CĂII DE ATAC ÎN ORDINE DE RECURS:

41. La 04 iunie 2025, S.S., reprezentat de avocata Bîrcă Ludmila, a depus recurs împotriva deciziei instanței de apel, solicitând casarea deciziei din 09 aprilie 2025 a Curții de Apel Centru, cu emiterea unei hotărâri noi de admitere a acțiunii sale.

SOLICITĂRILE RECURENTULUI:

42. În susținerea recursului, reprezentantul recurentului S.S., avocata Bîrcă Ludmila, a indicat că decizia instanței de apel este arbitrară, bazată în mod determinant pe aprecierea vădit nerezonabilă a probelor.

43. Reprezentantul recurentului a reținut că instanțele de judecată ierarhic inferioare nu au ținut cont de faptul că Direcția azil și apatridie din cadrul Inspectoratului General pentru Migrație al MAI nu a efectuat o verificare

minuțioasă a cererii recurentului S.S. de oferire a unei protecții pe teritoriul Republicii Moldova.

44. În decizia contestată lipsește atât „cercetarea tuturor aspectelor relevante ale cererii de azil” prevăzută de art.42 din Legea nr.270/2008, cât și „informații precise și actualizate din surse diferite despre situația generală din țara de origine” impuse la art.43 din aceeași lege, dar și întemeierea autorităților competente „pe evenimente care au avut loc anterior părăsirii țării de origine, cât și pe cele care s-au desfășurat ulterior părăsirii țării sale de origine”, care este obligatorie în virtutea prevederilor art.48 din Legea nr.270/2008 (f.d.4-6).

45. S-a ignorat faptul că S.S. a încheiat în Republica Moldova căsătoria cu *****, cu care are un copil minor și care împreună cu copilul, sunt beneficiari de protecție temporară, pe când lui i se refuză orice fel de legalizare a șederii sale. În Republica Moldova se simte în siguranță și nu au loc bombardamente ca în *****.

46. Protecția temporară, introdusă pe teritoriul Republicii Moldova în ianuarie 2023, pe o perioadă de un an de zile, cu posibilitatea de a fi prelungită, a oferit persoanelor refugiate din ***** acces la o serie de drepturi și servicii. Printre cele mai importante sunt dreptul de aflare legală pe teritoriul țării noastre, accesul la locuri de muncă, cazarea temporară, serviciile de asistență medicală de urgență și primară, educația pentru minori în instituțiile publice de învățământ general și asistența socială pentru familiile cu copii și pentru copiii neînsoțiți. Din cauza războiului, viața fiecărei persoane se află în pericol. Recurentul nu dorește să revină în ***** din motiv că nu se simte în siguranță în țara unde au loc ciocniri militare și persistă o situație precară și tensionată. La fel, și în țara de origine se simte în pericol pentru viața și integritatea personală din motiv că nu este de acord cu politica promovată în regiune, el nu dorește să lupte contra rudelor soției sale și împotriva țării unde a locuit mai mult timp. Întoarcerea sa poate să aducă la consecințe grave în privința sa, de aceea și a solicitat azil pe teritoriul Republicii Moldova.

47. Recurentul consideră că au fost încălcate prevederile art.2 alin.(2), art.56, 57, 64 din Legea privind azilul nr.270 din 18.12.2008, potrivit cărora autoritatea competentă este obligată să efectueze o analiză amplă și aprofundată a situației individuale solicitantului (este persecutat), de faptele relevante din țara de origine și din țara unde își avea reședința (război), de documentele prezentate în susținerea cererii (probele referitor la război).

48. Caracterul formal al deciziei de refuz în acordarea azilului, se atestă și prin argumentarea vagă, generalizată, seacă, s-au făcut trimitere la normele legale fără tangență directă la caz, iar unele norme sau citat chiar în contradictoriu cu situația de facto. Având competența și pârghii de a verifica faptele invocate, inclusiv prin interpelarea informațiilor, era necesară stabilirea faptului, dacă informațiile prezentate sunt veridice, dar autoritatea nu a făcut-o. Acest fapt denotă caracterul formal al deciziei.

49. Recurentul apreciază că Direcția azil și apatridie a IGM a respins arbitrar toate faptele și circumstanțele invocate de către dânsul, deoarece nu le-

a combătut prin probe utile, pertinente și concludente, sarcina probațiunii în cazul respectiv aparținând Inspectoratului General pentru Migrație.

50. De asemenea, autoritatea emitentă greșit a apreciat unele aspecte referitor la credibilitatea sa, încălcând prin aceasta prevederile art.44 din Legea privind azilul în Republica Moldova. Intimatul a interpretat arbitrar faptul că nu există riscuri în țara de origine. Autoritatea emitentă nemotivat și eronat a apreciat declarațiile recurentului cu privire la faptul că există risc să fie omorât la război; că recurentul a părăsit țara benevol, venind în Moldova, dar nu a ținut cont de faptul că situația s-a schimbat radical în țara sa de origine.

51. Recurentul consideră că au fost întrunite condițiile prevăzute de art.44 din Legea privind azilul în Republica Moldova pentru acordarea beneficiului dubiului, care prevede că atunci când o parte din motive sau când toate motivele invocate în cererea de azil, care ar justifica acordarea unei forme de protecție, nu sânt probate cu documente sau cu alte dovezi, se acordă beneficiul dubiului dacă sunt îndeplinite, cumulativ, următoarele condiții: a) solicitantul a depus toate eforturile pentru a-și susține cererea de azil; b) toate elementele relevante aflate la dispoziția solicitantului au fost prezentate, iar lipsa unor astfel de elemente a fost justificată în mod rezonabil; c) declarațiile solicitantului sunt considerate coerente și plauzibile și nu sunt contrazise de informațiile din țara de origine, relevante pentru cazul acestuia; d) solicitantul a depus cererea de azil cât mai curând posibil, iar eventuala întârziere este justificată prin motive întemeiate; e) credibilitatea generală a solicitantului a fost stabilită (anterior în cerere a argumentat concluziile apărării pe marginea declarațiilor reclamantului și pe marginea credibilității reclamantului).

52. Prin urmare dânsul întrunește condițiile prevăzute la art.45 alin.(1) și (2) din Legea privind azilul, or, acțiunile descrise pentru acordarea azilului pe teritoriul Republicii Moldova reprezintă acte de persecuție prevăzute la art.45 alin.(2) lit.a), b), c) și f) și alin.(3) lit.b) din Legea enunțată.

53. De asemenea, consideră că în speța sunt aplicabile și prevederile art.46 alin.(3) din Legea privind azilul în RM, care statuează că la evaluarea temerii bine întemeiate de persecuție nu are importanță că solicitantul are trăsăturile rasiale, religioase, de naționalitate, sociale sau politice care au determinat acțiunea de persecuție, cu condiția ca o asemenea caracteristică să-i fi fost atribuită de către agentul de persecuție, deoarece recurentul este considerat de către rudele sale ca persoană izgonită.

54. În viziunea recurentului Direcția azil și apatridie a IGM a încălcat prevederile art.48 alin.(1) și (2) din Legea privind azilul în RM, potrivit căreia la evaluarea temerii bine întemeiate de persecuție sau de a fi expus la un risc serios, autoritățile competente trebuie să se bazeze atât pe evenimente care au avut loc anterior părăsirii țării de origine, cât și pe cele care s-au desfășurat ulterior părăsirii țării sale de origine, însă intimatul nu a investigat sub niciun aspect acele evenimente care s-au întâmplat după ce dânsul a părăsit țara și chiar și cele care le-a expus ce țin de perioada anterioară sosirii sale în RM nu țin de cazul său.

55. În opinia recurentului la caz sunt întrunite condițiile prevăzute de art.17 alin. (1) din Legea nr.270/2008, care cert reglementează că, statutul de refugiat se recunoaște, la solicitare, străinului care, în virtutea unei temeri bine întemeiate de a fi persecutat pe motive de rasă, religie, naționalitate, apartenență la un anumit grup social sau opinie politică, se află în afara țării a cărei cetățenie o deține și care nu poate sau, datorită acestei temeri, nu dorește să se pună sub protecția acestei țări; sau care, nedeținând nici o cetățenie și găsindu-se în afara țării în care își avea domiciliul legal și obișnuit, ca urmare a unor astfel de evenimente, nu poate sau, datorită respectivei temeri, nu dorește să se reîntoarcă.

56. În drept, recurentul S.S. și-a întemeiat recursul pe prevederile art.245¹ alin.(1) lit.d) din Codul administrativ, potrivit cărora recursul este admis dacă hotărârea sau decizia este arbitrară sau se bazează în mod determinant pe aprecierea vădit nerezonabilă a probelor.

57. La 21 august 2025, Curtea Supremă de Justiție a expediat în adresa Direcției azil și apatridie a Inspectoratului General pentru Migrație al MAI copia recursului depus de S.S., reprezentat de avocata Bîrcă Ludmila, cu înștiințarea despre necesitatea depunerii obligatorii a referinței în termenul stabilit, sub sancțiunea decăderii din acest drept, cu toate acestea intimata nu și-a valorificat acest drept procedural și nu a depus referință.

LEGISLAȚIA RELEVANTĂ:

58. Articolul 244 alin.(1) din Codul administrativ:

„(1) Hotărârile curții de apel ca instanța de fond, precum și deciziile instanței de apel pot fi contestate cu recurs.”

59. Articolul 245 din Codul administrativ:

„Recursul se depune la Curtea Supremă de Justiție în termen de două luni de la pronunțarea hotărârii sau a deciziei motivate, dacă legea nu stabilește un alt termen.”

60. Articolul 245¹ alin.(1), (2) și (3) din Codul administrativ:

„(1) Recursul este admis dacă:

a) interpretarea legii din hotărârea sau decizia contestată este contrară jurisprudenței uniforme a Curții Supreme de Justiție;

b) prin admiterea recursului, se schimbă sau se consolidează jurisprudența Curții Supreme de Justiție;

c) hotărârea sau decizia vizează drepturile persoanei care nu a fost atrasă în proces;

d) hotărârea sau decizia este arbitrară sau se bazează în mod determinant pe aprecierea vădit nerezonabilă a probelor;

e) a fost admis neîntemeiat un apel introdus tardiv;

f) instanța nu a fost compusă potrivit legii sau hotărârea a fost pronunțată cu încălcarea competenței jurisdicționale.

(2) Temeiurile menționate la alin.(1) lit.c) și d) pot fi invocate în recurs doar dacă au fost invocate în apel sau dacă încălcarea a avut loc în instanța de apel.

(3) Aprecierea probelor dată de prima instanță și instanța de apel este obligatorie pentru instanța de recurs, cu excepția cazului în care se invocă temeiul de la alin.(1) lit.d) sau a cazului în care Curtea Supremă de Justiție examinează cauza după trimitere la rejudecare. La examinarea recursului într-o cauză care a fost trimisă anterior la rejudecare pot fi prezentate probe noi dacă acestea au fost restituite nejustificat sau nu au fost reclamate de către instanța de judecată contrar prezentului cod.”

61. Articolul 246 alin.(1) și (2) lit.h) din Codul administrativ:

„(1) Curtea Supremă de Justiție examinează din oficiu admisibilitatea cererii de recurs. Dacă recursul este inadmisibil, completul din 3 judecători adoptă o încheiere irevocabilă. Încheierea privind inadmisibilitatea recursului, care conține sumar faptele cauzei, motivele și temeiul inadmisibilității, se publică pe pagina web oficială a Curții Supreme de Justiție și se comunică părților.

(2) Recursul se declară inadmisibil în special când: **h) recursul este vădit neîntemeiat.**”

MOTIVAREA INSTANȚEI:

62. Cu referire la termenul de depunere a recursului, instanța de recurs menționează că Curtea de Apel Centru a pronunțat dispozitivul deciziei, în ședință închisă, la *09 aprilie 2025*.

63. La *04 august 2025*, Curtea de Apel Centru a notificat participanților la proces, inclusiv reprezentantului recurentului S.S., avocata Ludmila Bîrcă, prin intermediul poștei electronice, copia deciziei integrale (motivată) din *09 aprilie 2025* (f.d.112).

64. Recursul (motivată) a fost depus de S.S., reprezentat de avocata Bîrcă Ludmila, prin intermediul poștei electronice, la *04 iunie 2025*.

65. În condițiile enunțate, recursul a fost depus în interiorul termenului prevăzut la art.245 din Codul administrativ.

66. Din analiza prevederilor legale reținute supra, rezultă că admisibilitatea sau inadmisibilitatea recursului, în special, urmează să însușească, în condițiile Codului administrativ, exercitarea efectivă a unui control de legalitate veritabil, bazat pe temeiuri concludente și serioase. Astfel, normele pre citate oferă un drept exclusiv al instanței de recurs de a filtra cererile de recurs care nu prezintă o motivare suficient de serioasă.

67. În această ordine de idei, Completul de judecată al Curții Supreme de Justiție reține că, Codul administrativ dezvoltă nu doar caracterul nedevolutiv al recursului, dar și cerința de seriozitate a cererii din perspectiva invocării unor veritabile și esențiale încălcări de drept procedural și material capabile să răstoarne deciziile instanței de apel contestate sau, după caz, hotărârile Curții de Apel ca primă instanță într-o eventuală examinare în fond și invocare *ex officio* a erorilor de drept.

68. Completul de judecată al Curții Supreme de Justiție notează că pentru a trece testul de admisibilitate, cererea de recurs trebuie să conțină o motivare convingătoare și întemeiată în condițiile nominalizate mai sus. În consecutivitate, motivarea cererii de recurs în circumstanțele expuse se referă la formalitățile pe care trebuie să le întrunească cererea în vederea rezistării testului și filtrului de admisibilitate.

69. Instanța de recurs atestă că motivele de casare, invocate în recursul depus de S.S., reprezentat de avocata Bîrcă Ludmila, nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 245¹ din Codul administrativ, deoarece se referă la dezacordul recurentului cu soluția pronunțată de Curtea de Apel Centru și nu relevă interpretarea contrară a legii și aplicarea eronată a normelor de drept

material sau procedural sau că aceasta s-ar baza în mod determinant pe aprecierea vădit nerezonabilă a probelor, respectiv nu constituie temei de casare a deciziei recurate.

70. S.S., reprezentat de avocata Bîrcă Ludmila, în susținerea recursului a indicat temeiul de admisibilitate prevăzut la art.245¹ alin.(1) lit.d) din Codul administrativ.

71. Referitor la temeiul invocat de recurent de la art.245¹ alin.(1) lit.d) din Codul administrativ, Completul de judecată al Curții Supreme de Justiție relevă că noțiunea de „*hotărâre arbitrară*” este definită prin raportare la jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului și la explicațiile din nota informativă a Legii nr. 246/2023. O hotărâre este considerată arbitrară atunci când nu are nicio bază juridică în dreptul intern, nu stabilește legătura între faptele cauzei, legea aplicabilă și soluția adoptată sau este rezultatul unei erori de fapt ori de drept pe care nicio instanță rezonabilă nu ar comite-o. De asemenea, în această categorie intră hotărârile pronunțate cu bună știință contrar legii, în special în cazul normelor imperative care nu oferă judecătorului marjă de apreciere. Arbitraritatea presupune o încălcare evidentă și gravă a legalității, iar nu o simplă eroare de judecată. În astfel de cazuri, hotărârea reprezintă o denegare a justiției și afectează fundamental echitatea procedurii.

72. Pe de altă parte, sintagma „*bazată pe aprecierea vădit nerezonabilă a probelor*” presupune că hotărârea se sprijină pe o evaluare eronată și evident nejustificată a probatoriului, iar această evaluare a fost decisivă pentru soluția adoptată. Nu orice greșală în aprecierea probelor atrage admiterea recursului, ci doar acea eroare care este evidentă pentru un profesionist și nu poate fi explicată rațional. Pentru ca recursul să fie admis în temeiul art.245¹ alin.(1) lit.d) din Codul administrativ, este necesar ca partea care atacă hotărârea să demonstreze în mod clar existența unei asemenea erori și caracterul ei determinant asupra soluției.

73. În lipsa unor argumente din care să rezulte că hotărârea contestată a fost pronunțată cu încălcarea unei norme imperative sau că soluția se bazează în mod determinant pe o apreciere vădit nerezonabilă a probelor, recursul nu poate fi admis.

74. Așadar, Completul de judecată al Curții Supreme de Justiție menționează că, recursul depus de S.S., reprezentat de avocata Bîrcă Ludmila, conține obiecții de fapt și de drept, care au fost analizate minuțios de către Curtea de Apel Centru, fiind apreciate în mod corespunzător.

75. Criticile recurentului, astfel cum sunt formulate, nu se circumscriu niciunui dintre temeiurile de admisibilitate ale recursului prevăzute de art.245¹ din Codul administrativ și prin urmare, nu sunt apte să influențeze admisibilitatea acestuia. Deci, recursul depus de către S.S., reprezentat de avocata Bîrcă Ludmila, nu susține filtrul admisibilității.

76. Pe latura procesuală a recursului, Completul de judecată mai reține că argumentarea recursului se rezumă în esență la reluarea tezelor de fond, fără o individualizare clară a motivelor de admisibilitate prevăzute limitativ de

art.245¹ din Codul administrativ. Chiar și trecând peste această deficiență și analizând pe fond, criticile se dovedesc nefondate pentru rațiunile expuse.

77. În consecință, nu există aparența unei încălcări a dreptului recurentului la soluționarea tuturor argumentelor cu privire la judecarea cauzei în prima instanță, în modul în care este garantat de art.6§1 din Convenție.

78. Completul de judecată al Curții Supreme de Justiție notează faptul că dezvoltarea recursului trebuie să cuprindă o motivare corespunzătoare, în sensul arătării cu claritate a acelor critici, care sunt de natură a învedera netemeinicia deciziei și care se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 245¹ din Codul administrativ.

79. Nu este suficientă simpla expunere a circumstanțelor faprice ale cauzei, fiind necesară motivarea recursului cu indicarea motivelor de netemeinicie pe care se bazează, precum și dezvoltarea lor. Motivarea recursului însemnând nu doar exprimarea nemulțumirii față de actul de dispoziție pronunțat de instanța de apel, ci expunerea tuturor motivelor pentru care, din punctul de vedere al părții, instanța a pronunțat o decizie neîntemeiată.

80. Recursul nu se poate limita la o simplă indicare a textelor de lege, ci implică determinarea greșelilor imputate Curții de Apel Centru și o minimă argumentare a criticii în fapt și în drept, precum și indicarea probelor pe care se bazează aceste critici. Simpla trimitere la un text de lege, fără explicarea pretensei interpretări și/sau aplicării eronate a prevederilor legale de către Curtea de Apel Centru, nu echivalează cu un argument. Dacă ar proceda la examinarea unui asemenea pretins argument, Completul de judecată al Curții Supreme de Justiție s-ar substitui autorului recursului, fapt care ar echivala cu un control efectuat din oficiu.

81. Completul de judecată al Curții Supreme de Justiție subliniază că admisibilitatea recursului trebuie analizată în contextul rolului și funcției legale atribuite instanței judecătorești supreme, care constau, în principal, în asigurarea aplicării și interpretării unitare a legii în soluționarea cauzelor de contencios administrativ. În acest sens, orice cerere de recurs trebuie să fie motivată în concordanță cu aceste principii fundamentale, pentru a trece filtrul de admisibilitate și a avea succes.

82. În acest sens, CtEDO în jurisprudența sa constantă statuează că dreptul de acces la instanțe nu este absolut. Există limitări implicite admise (*a se vedea hotărârile 16CtEDO Golder c. Regatului Unit, 1975, § 38; Stanev c. Bulgariei [MC], 2012, §230*). Acesta este în special cazul condițiilor de admisibilitate a unui recurs, întrucât prin însăși natura sa necesită o reglementare din partea statului, care se bucură în această privință de o anumită marjă de apreciere (*a se vedea hotărârea CtEDO Luordo c. Italiei, 2003, §85*). *Condițiile de admisibilitate ale unui recurs pot fi mai stricte decât pentru un apel (a se vedea hotărârea CtEDO Levages Prestations Services c. Franței, 1996, §45)*.

83. Curtea de la Strasbourg a mai reiterat că modul de aplicare a art. 6 CEDO procedurilor în fața instanțelor ierarhic superioare depinde de specificul acestor proceduri, urmând a se ține cont de totalitatea procedurilor în sistemul

de drept național și de rolul instanțelor ierarhic superioare în acest sistem (*a se vedea hotărârea CtEDO Botten c. Norvegiei, 1996, §39*). La fel, conform jurisprudenței CtEDO, procedurile cu privire la admisibilitatea căii de atac și procedurile care implică doar chestiuni de drept, și nu chestiuni de fapt, pot fi conforme cu cerințele articolului 6§1 (*a se vedea hotărârea CtEDO Helmers c. Suediei, 1991, §§ 31, 36*).

84. Din aceste motive, în conformitate cu art.230 și art.246 alin.(2) lit.h) din Codul administrativ,

COMPLETUL, CU UNANIMITATE DE VOTURI,

Declară inadmisibil recursul depus de S.S., reprezentat de avocata Bîrcă Ludmila.

Încheierea este irevocabilă.

Președinte

Stela Procopciuc

Judecătorii

Diana Stănilă

Oxana Parfeni